

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119230088
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119230088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne IKA TRANS, spol. s r.o., Kežmarok, Nad traťou 26, IČO: 00 635 081, zastúpenej Art or Ius, s.r.o., Bratislava, Panenská 668/24, IČO: 51 038 315, proti žalovanej Východoslovenská energetika a.s., Košice, Mlynská 31, IČO: 44 483 767, zastúpenej KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., Bratislava, Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 3 284,75 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/180/2022-1279 z 30. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) prvou výrokovou vetou rozsudku č. k. 30Cb/38/2019-1132 z 13. júla 2022 zastavil konanie v časti istiny vo výške 2 699,10 eura spolu s príslušenstvom s poukazom na to, že žalobkyňa dňa 16. októbra 2019 (pred prvým pojednávaním vo veci) vzala žalobu v tejto časti späť. Druhou výrokovou vetou rozsudku žalobu zamietol ako nedôvodnú, keď dospel k záveru, že žalobkyňa si svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore“) nesplnila voči žalovanej (správne malo byť uvedené voči spoločnosti Východoslovenská distribučná, a. s. - poznámka dovolacieho súdu) v zákonom stanovenej lehote (do 15. augusta 2014), v dôsledku čoho jej právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku zaniklo a nemôže si na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení uplatniť právo podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore na nasledujúci kalendárny rok, t. j. na rok 2015. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a zásady úspechu v spore.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4Cob/180/2022-

1279 z 30. mája 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Ohľadom uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP dospel k záveru, že tieto nie sú naplnené. Konštatoval, že z obsahu odvolania v zásade vyplýva nesúhlas žalobkyne s právnymi závermi súdu prvej inštancie, avšak skutočnosť, že žalobkyňa má na vec odlišný názor a že rozhodnutie nebolo odôvodnené podľa jej predstáv, nepredstavuje dostatočný podklad pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti rozhodnutia a o existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal (§ 387 ods. 2 CSP) a na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobkyne uviedol nasledovné:

3. Zo spisu je zrejmé, že žalobkyňa si ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) zákona o podpore uplatňuje nárok na podporu s odôvodnením, že si splnila všetky povinnosti vyplývajúce z tohto zákona, resp. zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie žalobkyňou uplatnený nárok preskúmal z hľadiska (ne)splnenia zákonných podmienok a osobitne zákonných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy zákona o podpore. Základnou spornou otázkou v konaní bolo splnenie zákonnej povinnosti žalobkyne v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobkyne, čo bolo nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobkyňou voči spoločnosti Východoslovenská distribučná, a.s. (ďalej len „VSD“), pretože podľa citovaného ustanovenia je žalobkyňa ako výrobca elektriny s právom na podporu povinná Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“) a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona o podpore, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Nesplnenie tejto povinnosti by malo za následok, že žalobkyňa si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015. Žalobkyňa tvrdila, že svoju oznamovaciu povinnosť voči VSD si riadne a včas splnila prostredníctvom oznámenia doručeného VSD dňa 8. júla 2014 v poštovej zásielke spolu s ďalšími dokumentami, pričom predložila dôkaz o odoslaní takejto zásielky. Žalovaná voči tomu namietala, že podateľňa činná pre VSD eviduje príjem uvedenej zásielky, avšak neeviduje, že by jej obsahom bolo predmetné oznámenie. Žalobkyňa poukázala na svedeckú výpoveď pracovníčky podateľne činnnej pre VSD v inom konaní, z ktorej vyplynulo, že evidencia obsahu prijatých zásielok neprebiehala podľa formalizovaných pravidiel a bola nepresná a nespoľahlivá. Odoslanie zásielky s oznámením o uplatnení podpory pre VSD mal potvrdiť svedok Mgr. S. G., ktorý predmetnú zásielku pripravoval a odovzdal na poštovú prepravu. Zo spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie dôkaz listinami, ktoré obsahujú svedecké výpovede E. H. (pracovníčky podateľne) a S. G. síce vykonal, avšak ho nehodnotil, lebo skutočnosti z neho vyplývajúce nepovažoval za relevantné, a teda z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd neopakoval dokazovanie týmito listinami, keďže obsah listín sa ich opätovným prečítaním v odvolacom konaní nemení.

4. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne neprihliadal na uvedené listinné dôkazy, ktoré samy o sebe a ani v spojení s ďalšími dôkazmi produkovanými v konaní neboli spôsobilé preukázať, že žalobkyňa si riadne a včas splnila povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, keďže z evidencie prijatej pošty VSD z 8. júla 2014 bolo jednoznačne preukázané, že obsahom zásielky č. RP912125965Sk pod poradovým č. 41970 bola iba žiadosť o vydanie stanoviska k projektu Teplovod Kežmarok, PD (projektová dokumentácia - poznámka dovolacieho súdu) a mapy, a teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory žalobkyňou na rok 2015. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno zo žalobkyňou predloženého listinného dôkazu - o obsahu svedeckej výpovede E. H. o spôsobe fungovania podateľne VSD - dospieť k paušálnemu záveru, že táto vo všetkých prípadoch neevidovala doručeníu poštu, resp. ju neevidovala správne, keďže v prípade spornej zásielky je evidentné, že v prijatej pošte bola zaznamenaná nielen samotná žiadosť subjektu Tatranská mliekareň a.s., ale aj jej prílohy (projektová dokumentácia a mapy). Tvrdenie žalobkyne, že podateľňa VSD nezaznamenala obsah celej zásielky (bez preukázania opaku žalobkyňou) neobstoí. Odvolací súd tiež zdôraznil, že odosielateľom predmetnej zásielky nebola žalobkyňa, ale tretí subjekt, ktorý jej obsahom zjavne sledoval iný účel, ako splnenie povinnosti žalobkyne podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Za takýchto okolností nie je možné pričítať na ťarchu žalovanej (ani VSD) neobozretné

správanie žalobkyne, ktorá v konaní tvrdila, že súčasťou zásielky odosielanej tretím subjektom bolo aj oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Preukázať tieto tvrdenia neboli spôsobilé ani žalobkyňou predložené ďalšie dôkazy, a to listinný dôkaz o obsahu výsluchu svedka S. G., ktorý osobne nezabezpečoval odoslanie spornej zásielky pre VSD. Odvolací súd mal za to, že aj keby podateľňa činná pre VSD uviedla pri evidencii došlej pošty počet listín, ktoré boli obsahom zásielky a tie by sa prípadne nezhodovali s počtom listín, z ktorých pozostáva žiadosť o vydanie stanoviska k projektu Teplovod Kežmarok s prílohami, uvedené by ešte spoľahlivo nepreukazovalo, že chýbajúcim dokladom, ktorý je príčinou rozdielu v počte listov, bolo práve podanie, ktorým si žalobkyňa splnila svoju oznamovaciu povinnosť. Žalobkyňou uvádzané dôkazy tak ani v časovej a vecnej súvislosti neboli spôsobilé preukázať jej tvrdenia, že si riadne a včas splnila zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore (a ani preniesť dôkazné bremeno o týchto tvrdeniach na žalovanú) tak, ako k tomu dospel aj súd prvej inštancie s poukazom na obsah evidencie doručenej pošty VSD. Uvedené platí obdobne aj na list VSD z 28. novembra 2014, z ktorého prílohy má vyplývať, že žalobkyňa je uvedená ako výrobca, ktorý oznámil ÚRSO a VSD uplatnenie podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny do 15. augusta na nasledujúci kalendárny rok (resp. oznámenia ÚRSO na základe infožiadosti žalobkyne), a to s poukazom na žalovanou predložené zoznamy: (i) VSD zo dňa 11. decembra 2014, (ii) ÚRSO o výrobcov, ktorí si nesplnili povinnosť podľa § 4 zákona o podpore; (iii) výrobcov s doplatkom na rok 2014 a (iv) výrobcov s doplatkom na rok 2015, kde je žalobkyňa zaradená medzi výrobcov, ktorí si povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) voči VSD v roku 2014 nesplnili, čím žalovaná účinne spochybnila správnosť a hodnovernosť ich obsahu v súlade s § 151 CSP, čo malo za následok neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou.

5. Odvolací súd ďalej konštatoval, že s aplikáciou ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore sa vysporiadal Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, v ktorom uviedol, že zavedenie nepravnej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 zákona o podpore je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiadúce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona sú tak relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky. Odvolací súd zdôraznil, že ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 zákona o podpore, a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 citovaného zákona aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore v znení účinnom do 31. decembra 2018. Pre žalobkyňu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny (§ 3), ktoré nemožno zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Z ustanovenia článku I. § 1 zákona o podpore, ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby [§ 1 písm. a)] a jednak práva a povinnosti výrobcov [§ 1 písm. b)]. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 zákona o podpore bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Zákon o podpore teda dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. Ustanovenie § 18e citovaného zákona v tejto súvislosti iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok zostávajú pre žalobkyňu zachované. Teda, ak sa zmenia podmienky podpory (podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu, a to po tom, ako sa žalobkyňa takýmto subjektom stala), prípadné nové podmienky sa v zmysle § 18e citovaného zákona netýkajú žalobkyne, ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny (§ 3) a nemá väzbu k § 4 cit. zákona, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore nemôže byť aplikované aj na

sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore v znení do 31. decembra 2018, a to tak, že žalobkyňa nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne, keď práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 zákona o podpore nepodriadil pod podmienky podpory podľa § 3 a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 zákona o podpore. Je pravda, že Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“. V súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona o podpore „hovoril“ (iba) o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ustanovených týmto ustanovením zákona (napr. str. 32, 39, 47 nálezu), a nie o podmienkach podpory.

6. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej právo na podporu vzniklo uzatvorením zmluvného vzťahu s VSD a následne aj so žalovanou, odvolací súd poznamenal, že žalovaná nebola zmluvnou stranou Zmluvy o dodávke a doplatku 2013, teda jej z tejto zmluvy nemohli vzniknúť žiadne práva a povinnosti. Pokiaľ ide o Zmluvu o dodávke a doplatku 2015, ktorá ju nahradila, z jej obsahu (a vzájomnej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak, z uzatvorenej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Akákoľvek polemika strán o kogentnosti alebo dispozitívnosti a možnosti odchýlenia sa od ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore je preto bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovanej a VSD bolo poskytnúť žalobkyni podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná je v tomto smere aj argumentácia žalobkyne, že VSD a žalovaná uzatvorením Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 prejavili vôľu poskytnúť žalobkyni podporu na rok 2015, keďže inak by takúto zmluvu so žalobkyňou uzatvorili (pri vedomosti o nesplnení jej povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore) až na rok 2016. Odvolací súd k tomu poznamenal, že uvedená zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu na to, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany VSD dochádzalo v roku 2014 celoplošne so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez ohľadu na to, či si splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory, a nie len jeho jeden rok. Napokon, Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty [§ 3 ods. 1 písm. b)], ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy [§ 3 ods. 1 písm. d)], teda bez jej uzatvorenia s účinkami k 1. januáru 2015 by žalobkyňa nemala nárok na takýto druh podpory.

7. K tvrdeniu žalobkyne, že sprievodný list VSD zo dňa 10. októbra 2014 spolu s návrhom zmluvy, ďalej uzatvorenie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zo dňa 9. decembra 2014 a sprievodný list VSD zo dňa 10. decembra 2014 predstavujú uznanie záväzku VSD a žalovanej, zodpovedajúce právu žalobkyne na poskytnutie podpory, odvolací súd uviedol, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 veta prvá zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“), urobené dlžníkom, musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Právny úkon uznania môže byť súčasťou aj iných právnych úkonov dlžníka, avšak pre jeho platnosť sa vyžaduje splnenie vyššie uvedených zákonných podmienok. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nepochybne stanovuje žalobkyni povinnosť oznámiť dve skutočnosti, a to uplatnenie podpory a predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobkyňa poukázala, nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobkyňa si splnila povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore v roku 2014, aby nestratila právo na podporu pre nasledujúci rok 2015. Z obsahu uvedených dokumentov nevyplýva skutočnosť, že žalovaná (prípadne VSD) uznáva (deklaruje), že má voči žalobkyni záväzok v roku 2015 platiť cenu elektriny na straty. Keďže žalobkyňou uvádzané dokumenty nie sú uznaním záväzku žalovanej (a VSD) platiť cenu elektriny na straty v roku

2015, je nenáležitá aj argumentácia žalobkyne o prenose dôkazného bremena na žalovanú. Z vyššie uvedeného vyplýva, že právo žalobkyne na podporu nezaniklo, ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 zákona o podpore si ho žalobkyňa nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015. Zmluva o dodávke a doplatku 2015, ku ktorej uzavretiu došlo po 15. auguste 2014 (kedy žalovaná, resp. VSD museli vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobkyne pre rok 2015) nie je - podľa názoru odvolacieho súdu - sama o sebe dôkazom, že došlo k splneniu tejto povinnosti. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobkyňa právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť len, ak splní podmienky uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona na nasledujúci kalendárny rok. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 OBZ ňou naznačeným spôsobom, odvolací súd konštatoval, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať. K polemike žalobkyne o prípadnej (ne)platnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, odvolací súd uviedol, že strany sporu jej neplatnosť výslovne nenamietali, preto súd prvej inštancie správne (nevzhliadnuc ex offio skutočností spôsobujúcej jej neplatnosť) túto posúdil v súlade s aplikačnou praxou, podľa ktorej je nevyhnutné použiť princíp preferencie platnosti právnych úkonov, ktoré sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný.

8. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 odvolací súd uviedol, že tento nepredstavuje rozhodnutie vyšších súdnych autorít a nemôže založiť ustálenú rozhodovaciu prax podľa článku 2 Základných princípov CSP. Zároveň nešlo o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke, pretože sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie. V súvislosti s rozhodnutiami iných súdov, na ktoré žalobkyňa poukázala, odvolací súd poznamenal, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatné súdy rozhodujúce v skutkovo a právne obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť identicky. Pokiaľ žalobkyňa poukázala na rozpornosť obsahu jednotlivých zoznamov ohľadne výrobcov, ktorí si splnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, kde mala byť žalobkyňa uvádzaná ako subjekt, ktorý si uvedenú povinnosť splnil tak voči ÚRSO, ako aj voči VSD, odvolací súd (vzhľadom na protichodné listinné dôkazy predložené stranami) vychádzal z cenového konania ÚRSO podľa § 14 ods. 11 a ods. 12 zákona č. 250/2012 Z. z. v spojení s § 12 vyhlášky č. 18/2017 Z. z., kde v roku 2017 došlo ku korekcii skutočných nákladov za rok 2015 (rok t + 2), pričom v zozname za rok 2015 bol pri žalovanom uvedený údaj 0 MWh.

9. K ďalšej odvolacej námietke, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie bola žalovaná zamieňaná s VSD a vypočutý svedok G. nebol E. ale S., odvolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie iba v dôsledku chyby v písaní nesprávne uviedol v odôvodnení rozsudku žalovanú namiesto správneho označenia subjektu VSD a tiež nesprávne meno svedka G., no z celého obsahu odôvodnenia vyplýva, že takéto pochybenie súdu prvej inštancie nemalo vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia a zároveň nespôsobilo jeho zmätočnosť, keďže stranám sporu je zrejmé (k čomu napokon smerovala aj ich argumentácia), že oznamovacia povinnosť výrobcu podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore smeruje voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy (VSD), pričom žalovaná bola iba osobou poverenou VSD k výkupu elektriny za cenu na straty. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd odkázal na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod č. 2/2016 s tým, že v posudzovanej veci obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu

pre ľudské práva. Zdôraznil, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (civilnom spore).

10. Ďalšie argumenty považoval odvolací súd pre rozhodnutie veci samej za nerelevantné, bez potreby sa s nimi osobitne zaoberať. Na základe uvedeného uzavrel, že žalobkyňa nepreukázala, že si splnila svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Zároveň zdôraznil, že výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôžu mať žalovaná a VSD vedomosť, či výrobca má záujem uplatniť si podporu, a ani to, že žalobkyňa má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva „dodanej“ elektriny na nasledujúci kalendárny rok.

11. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd tiež výrok o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie s poukazom na to, že žalobkyňa po začatí konania vzala žalobu o zaplatenie 2 699,10 eura s príslušenstvom späť (z dôvodu jej úhrady žalovanou pred podaním žaloby), teda v tejto časti procesne zavinila zastavenie konania podľa § 256 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie zároveň žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Platí, že kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu (6MCdo/19/2010). Keďže žalovaná bola v konaní plne úspešná, súd prvej inštancie jej správne priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinná nahradiť neúspešná žalobkyňa.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

13. V úvodnej časti dovolania žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) zhrnula konanie pred súdom prvej a druhej inštancie po skutkovej a právnej stránke a zároveň poukázala na relevantné dôvody uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

14. K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a to aj v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie: (i) neobsahuje dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, ktoré by sa náležite zaoberalo a vysporiadalo so všetkými skutkovo a právne relevantnými dôvodmi, ktoré žalobkyňa uplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, (ii) nezaoberá sa dostatočne a presvedčivo (a niekedy dokonca vôbec) argumentáciou žalobkyne, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, (iii) je založené na dôvodoch, ktoré sú zjavne protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a taktiež sú zjavne jednostranné a v niektorých prípadoch svojvoľné, pričom takéto dôvody sú aj v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, (iv) náležitým spôsobom nevyhodnocuje všetky skutkové zistenia, ktoré vyšli v konaní najavo (a na ktoré žalobkyňa poukazovala), niektoré z podstatných zistení úplne ignoruje, pričom dostatočne neodôvodňuje ich prípadnú nepodstatnosť a ani nevysvetľuje myšlienkový postup súdu pri prijímaní potrebných skutkových a následne právnych záverov, vyplývajúcich zo všetkých rozhodujúcich skutočností zistených vykonaným dokazovaním, (v) dokumentuje nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (a aj súdu prvej inštancie) spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a zároveň tak znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva a práva na spravodlivý proces, (vi) odníma žalobkyni ako dovolateľke možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia opravného prostriedku, čo v konečnom dôsledku porušuje právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

15. Dovolateľka poukázala na viacero rozhodnutí Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 345/2009, sp. zn.

IV. ÚS 196/2014, sp. zn. IV. ÚS 96/2013, sp. zn. III. ÚS 311/2017, sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 314/2020, sp. zn. I. ÚS 68/2022) a Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 7Cdo/126/2018, sp. zn. 4Cdo/46/2019, sp. zn. 2Cdo/127/2018, sp. zn. 5Cdo/208/2018, sp. zn. 3Obdo/72/2016, sp. zn. 3Obdo/72/2019, sp. zn. 3Obdo/64/2019 a sp. zn. 1Obdo/1/2021), z ktorých vyplýva, že ak všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedá odpovede na zásadné otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci a nevysporiada sa so zásadnou argumentáciou sporovej strany, takéto rozhodnutie je nezlučiteľné s ústavne garantovaným právom na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s právom na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rovnako v prípade, ak odvolací súd nedá odpovede na zásadné otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci a nevysporiada sa so základnou argumentáciou odvolateľa, je naplnený dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ďalej poukázala aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 90/2015 z 1. decembra 2015, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval porušenie vyššie označených práv sťažovateľky postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý selektívne pristupoval k výberu dôkazov následne hodnotených, a tým aj pojatých do procesu ustáľovania skutkového stavu veci.

16. V konkrétnostiach potom dovolateľka súdom oboch inštancií vytýkala, že napriek jej právnej argumentácii za jedinú kľúčovú otázku v danej veci považovali skutkovú otázku, a to či oznámila VSD uplatnenie si podpory na rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014 v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a či uvedené aj preukázala, t. j. že predmetné oznámenie bolo doručené spoločnosti VSD dňa 8. júla 2014 v poštovej zásielke č. RP912125965Sk. Poukázala na to, že pri poštových zásielkach je objektívne nemožné, aby odosielateľ mohol priamo preukázať, čo bolo v doručenej poštovej zásielke pri jej otvorení v podateľni adresáta, obzvlášť ak táto podateľňa zaznamenávala obsah prijatých zásielok nepresne a nedôsledne. V tejto súvislosti tiež namietala, že pri dokazovaní skutočného obsahu doručenej poštovej zásielky sa nemožno obmedziť iba na záznam v evidencii došlej pošty adresáta zásielky a na ním predložený údajný obsah takejto zásielky, pretože by to v celom rade prípadov viedlo k nemožnosti preukázania obsahu doručenej zásielky jej odosielateľom. Záver odvolacieho súdu o hodnovernosti záznamov podateľne činnej v tom čase pre spoločnosť VSD o obsahu prijatých zásielok je zjavne jednostranný a vyslovene špekulatívny a vedie k absolutizovaniu významu takehoto dôkazu na úroveň kardinálneho a nespochybniteľného dôkazu. Uvedený záver nielen že odporuje svedeckej výpovedi E. H., ktorá o. i. potvrdila, že k spresneniu evidencie v uvedenej podateľni došlo až koncom roka 2014 (čo by nebolo potrebné, ak by táto bola dostatočná), ale aj jej vyhodnoteniu Krajským súdom v Košiciach v uznesení sp. zn. 2Cob/137/2018 z 28. júna 2019, ktorý považoval za preukázané, že podateľňa prijímajúca zásielky aj pre žalovaného v 1/ rade (t. j. pre VSD) nefungovala spôsobom zaručujúcim označenie a zaevidovanie každého listinného podania nachádzajúceho sa v jednej doručenej zásielke, a preto považoval za potrebné hodnotiť skutočnosť doručenia/nedoručenia vo vzájomnej súvislosti so všetkými zisteniami získanými v procese dokazovania. Dovolaťka tiež poukázala na to, že z príslušného listu evidencie podateľne činnej pre VSD vyplýva, že pole (kolónka) o obsahu zásielky bolo úplne zapísané a už tam neostávalo miesto pre záznam o ďalšom obsahu zásielky. Zároveň sa v zázname nesprávne, resp. nepresne uvádza, že prílohou žiadosti boli „mapy“, keďže žalobkyňa priložila iba jednu „mapu“, a to zakreslenie situácie do jedinej snímky z katastrálnej mapy. Je tiež zjavné, že predloženiu obsahu zásielky muselo predchádzať jej vyhľadanie v evidencii (archíve) spoločnosti VSD, pričom je pravdepodobné, že k takémuto vyhľadávaní došlo iba v rozsahu podľa záznamu v evidencii podateľne. Zároveň nie je bez významu, že vzhľadom k odlišnej povahe listín (o ktorých žalobkyňa tvrdí, že boli obsahom zásielky), mali byť tieto spracúvané rôznymi vnútroorganizačnými útvarmi spoločnosti VSD a pravdepodobne aj oddelene archivované. Odvolací súd všetky vyššie uvedené skutočnosti podľa názoru dovolateľky úplne prehliadol a označené uznesenie Krajského súdu v Košiciach ani len nespomenul v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Za arbitrárny a nesprávny označila dovolateľka záver odvolacieho súdu, že svedok S. G. osobne nezabezpečoval odoslanie spornej zásielky pre VSD a namietala, že uvedený záver je doslovným prevzatím argumentácie žalovanej z jej písomných podaní, ktorý nezohľadňuje námietky žalobkyne. Zo svedeckej výpovede menovaného svedka jasne vyplýva, že tento pripravil aj obálku spolu s jej obsahom a túto odovzdal na sekretariáte spoločnosti Tatranská mliekareň, a. s. k vyzdvihnutiu pracovníkom pošty. Okrem toho zo sprievodného listu k žiadosti spoločnosti Tatranská mliekareň, a. s. o vydanie stanoviska k projektu Teplovod Kežmarok jasne vyplýva, že

kontaktnou osobou vo veci uvedenej žiadosti bol práve S. G., ktorý mal na starosti aj prípravu oznámenia o uplatnení podporny za žalobkyňu.

17. Dovolateľka nesúhlasila ani so záverom odvolacieho súdu, že otázka dispozitívnej alebo kogentnej povahy ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore v tu relevantnej veci nemá právny význam, pretože zo Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany pre rok 2015 upravili práva a povinnosti odchyľne od týchto ustanovení. Dovolateľka namietala, že naopak povaha uvedenej právnej normy zásadný význam má, pretože Zmluva o dodávke a doplatku 2015 bola navrhnutá spoločnosťou VSD po 15. auguste 2014, kedy uvedená spoločnosť už vedela, či bude povinná poskytovať žalobkyňi podporu pre rok 2015, a to s celou a bezvýhradnou účinnosťou už od 1. januára 2015, pričom uvedená zmluva bola následne aj takto uzavretá. Za tohto stavu spomenutá zmluva jasne vyjadruje vôľu spoločnosti VSD a aj žalovanej odoberať od žalobkyne elektrinu za cenu na straty a poskytovať jej doplatok s účinnosťou od 1. januára 2015. Uvedenému nasvedčuje aj následná inštrukcia spoločnosti VSD z 10. decembra 2014 zaslaná žalobkyňi k fakturácii podľa uvedenej zmluvy práve pre rok 2015. Pokiaľ ide o záver odvolacieho súdu, že predmetom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 je výlučne poskytovanie podpory v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi, dovolateľka namietala, že odvolací súd nelogicky a nesprávne zužuje pojem „všeobecné právne predpisy“ len na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore, opomínajúc všetky ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov o zmluvnej autonómii subjektov v rámci súkromnoprávných vzťahov. Zdôraznila, že zákon o podpore nezakazuje a ani nevylučuje uzavretie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, a to aj v takom prípade, ak by pre rok 2015 nedošlo k splneniu povinnosti žalobkyne podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, keď navyše predmetná zmluva bola uzavretá výslovne podľa § 269 ods. 2 OBZ. Ako neudržateľný a neprávny označila dovolateľka záver odvolacieho súdu, že nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaného a VSD bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Opätovne poukázala na to, že Zmluva o dodávke a doplatku 2015 bola uzavretá na návrh spoločnosti VSD po 15. auguste 2014 s (celou a bezvýhradnou) účinnosťou od 1. januára 2015. V tom čase už VSD bezpečne vedela, či bude v roku 2015 povinná poskytovať žalobkyňi podporu podľa zákona o podpore. Ak by mal byť uvedený prejav vôle spoločnosti VSD interpretovaný inak, musel by byť nevyhnutne konfrontovaný s otázkou pohnútky, vnútornej výhrady, resp. omylu na strane VSD (resp. žalovanej, ktorá bola povinná túto podporu poskytovať na základe poverenia od VSD). Tiež záver odvolacieho súdu, podľa ktorého bola účinnosť Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 stanovená od 1. januára 2015 preto, že táto zmluva upravovala aj podporu prevzatím zodpovednosti za odchýlku (ktorej poskytovanie nie je dotknuté sankciou podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore) je podľa názoru dovolateľky nelogický a odporuje skutočnému stavu veci, pretože uvedená účinnosť Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 sa týka všetkých foriem podpory podľa nej, a nie iba podpory formou prevzatia zodpovednosti za odchýlku. Napadnuté rozhodnutie zároveň ignoruje, že ak nie je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore pre konkrétny rok, potom právo na tzv. povinnú podporu pre tento rok zostáva vo forme naturálnej obligácie, ktorá môže byť predmetom ďalšej súkromnoprávnej dispozície zúčastnených strán, čo podľa názoru dovolateľky znamená, že môže dôjsť k založeniu takéhoto práva na podporu takpovediac „nanovo“ na zmluvnom základe, pričom ale náklady na realizáciu nebudú poskytovateľovi práva kompenzované v cenovom konaní pred ÚRSO.

18. Ďalej dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala, že v napadnutom rozhodnutí adresne nereagoval na jej argumentáciu, že žalované nároky sú zmluvnými nárokmi súkromnoprávnej povahy, ktoré by bolo možné právne uprieť iba vtedy, ak by bola konštatovaná čiastočná neplatnosť Zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Takáto čiastočná neplatnosť by mohla byť daná iba vtedy, ak by predmetná zmluva bola v rozpore s kogentným ustanovením zákona, alebo ak by bola spoločnosťou VSD a žalovanou uzavretá v omyle, pričom by muselo ísť o právne relevantný a ospravedlniteľný omyl, ktorého by sa VSD a žalovaná museli včas domáhať, pričom ani jeden z uvedených dôvodov čiastočnej neplatnosti neexistuje, resp. žalovaná ani VSD sa relatívnej neplatnosti zmluvy včas nedovoľovali. Napadnuté rozhodnutie k tejto argumentácii uviedlo, že žalobou uplatnený nárok je nárok na podporu podľa zákona o podpore, na ktorého úspešné uplatnenie bola žalobkyňa povinná preukázať splnenie si povinnosti pre rok 2015 voči VSD podľa § 4 ods. 2 písm. c) citovaného zákona. Zmluva o dodávke a doplatku 2015, uzavretá po 15.

auguste 2014 (kedy žalovaná, resp. VSD museli vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobkyne pre rok 2015), nie je podľa názoru odvolacieho súdu sama o sebe dôkazom toho, že k splneniu povinnosti došlo, keďže žalobkyňa právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), ale pre ten-ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť, len ak splní podmienky v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Týmto odvolací súd odignoroval argumentáciu, že predmetná Zmluva o dodávke a doplatku 2015 priamo založila žalované nároky ohľadne roku 2015. Zároveň z uvedeného vyplýva, že odvolací súd právnej norme obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore priznáva kogentnú povahu alebo povahu verejnoprávnej normy, pričom obe možnosti sú podľa dovolateľky nesprávne a logicky a presvedčivo neodôvodnené zo strany súdov nižšej inštancie. Pokiaľ odvolací súd v reakcii na argumentáciu žalobkyne, že upretie žalovaných nárokov by muselo byť založené na čiastočnej (absolútnej alebo relatívnej) neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, doplnil, že strany sporu jej neplatnosť výslovne nenamietali, dovolateľka poukázala na to, že pri takomto závere je nepochopiteľné, prečo odvolací súd ignoroval platné a účinné dojednanie zmluvných strán o jej účinnosti od 1. januára 2015 (t. j. pre rok 2015) a prečo ho nepovažoval za dojednanie s jednoznačným zámerom strán vyvolať jeho riadne právne účinky.

19. Dovolaťka namietala tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o vysporiadanie sa s jej argumentáciou, týkajúcou sa prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore. Poukázala na to, že odvolací súd sa s jej námietkou, že žalovaný nárok nie je možné podmieňovať takými podmienkami povinnej podpory, ktoré neboli vymedzené zákonom o podpore v znení účinnom pred 1. januárom 2014, pretože jej zariadenie na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky dňa 12. decembra 2012, vysporiadal v odseku 49 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom toto odôvodnenie nereaguje na jej argumentáciu dostatočným a presvedčivým spôsobom, resp. neposkytuje špecifickú odpoveď. Odvolaciemu súdu vytýkala, že sa zamerlal výlučne na systematiku radenia a začlenenie jednotlivých ustanovení zákona o podpore, kde § 3 je nadpísaný podtitulom Spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 podtitulom Práva a povinnosti výrobcu elektriny. Takýto jednostranný výklad však nie je komplexným výkladom právneho predpisu, pretože ignoruje podstatné argumenty žalobkyne, a to, že: (i) zákon o podpore odlišuje pojmy podmienky na získanie podpory podľa § 3 a podmienky podpory (výroby elektriny), ktoré aj odlišne používa, (ii) zákon o podpore v znení účinnom do 31. decembra 2013 určoval podmienky podpory výroby elektriny kombinovaným spôsobom, a to tak prostredníctvom pozitívneho vymedzenia (§ 3), ako aj negatívneho vymedzenia [§ 3b ods. 2, 3 a 5 a § 4 ods. 2 písm. a) a b) cit. zákona], (iii) zákon o podpore v znení účinnom do 31. decembra 2013 chápal podmienky podpory výroby elektriny širšie ako iba s obmedzením na jeho § 3, (iv) novelou zákona o podpore účinnou od 1. januára 2014 bolo zavedené riešenie stretu, resp. koexistencie dovtedajšej s novou úpravou prostredníctvom ultraaktivty, a preto je potrebné vychádzať zo znenia zákona účinného do 31. decembra 2013.

20. Odvolací súd ignoroval aj závery rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/287/2014-471 z 21. novembra 2017, ktorý žalobkyňa predložila už súdu prvej inštancie. Odvolací súd uviedol, že nejde o rozhodnutie vyšších súdnych autorít, ktoré by mohlo založiť ustálenú rozhodovaciu prax a zároveň nejde o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke, keďže sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie. Dovolaťka považuje takýto záver odvolacieho súdu za svojvoľný a odôvodnený absurdným a nelogickým spôsobom, bez ohľadu na zrejme skutočnosti. Okresný súd Žilina v spomínanom rozsudku jasne konštatoval, že: (i) tak výrobca elektriny ako aj prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy sú súkromnoprávnymi subjektami a ich právne vzťahy sú takisto súkromnoprávne, a to aj keď sa týkajú zákona o podpore, (ii) účelom zákona o podpore je iba úprava tzv. povinnej (priamo na základe zákona nárokovateľnej) podpory a právna úprava zákona o podpore sa nedotýka zmluvnej autonómie strán, (iii) za situácie, kedy prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy musel vedieť, či výrobca elektriny (resp. jeho zariadenie na výrobu elektriny) spĺňa alebo nespĺňa podmienky pre podporu podľa zákona o podpore a uzavrel s ním zmluvu o poskytovaní podpory s odkazom na § 269 ods. 2 OBZ, potom musí byť dodržaný princíp pacta sunt servanda. Podľa názoru dovolateľky je zřejmé, že uvedený rozsudok sa týka priamo podstaty prejednávaneho sporu, t. j. či má prednosť uzavretá súkromnoprávna zmluva, alebo či takáto zmluva je prípadne neplatná pre údajné nesplnenie podmienky, resp. predpokladu pre povinnú podporu podľa zákona o podpore, ktorá mala byť splnená ešte pred uzavretím zmluvy, pričom

prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy o takomto nesplnení musel vedieť a aj vedel. Za nelogické dovolateľka označila konštatovanie odvolacieho súdu, že spor rozhodnutý Okresným súdom Žilina sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie, keďže Okresný súd Žilina sa jasne vyjadril k otázke platnosti a záväznosti zmluvy o poskytovaní podpory, ktorá bola uzavretá po tom, ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy bolo známe, či výrobca elektriny splnil podmienku podpory podľa zákona o podpore, o ktorej prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy v konaní tvrdil, že nebola splnená.

21. Dovolateľka vyjadrila nesúhlas aj so spôsobom, akým sa odvolací súd vysporiadal s jej argumentáciou o potrebe interpretovať návrh Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, ako aj uzavretú zmluvu a sprievodné listy VSD zo dňa 10. októbra 2014 a 10. decembra 2014 podľa § 266 OBZ. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať, podľa názoru dovolateľky ide o nesprávnu inšpiráciu rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo/81/2011 z 31. júla 2012, ktorý sa však týka interpretácie občianskoprávných (a nie obchodnoprávných) úkonov podľa § 35 ods. 2 OZ. Pre obchodnoprávne úkony platí, že interpretáciou podľa pravidiel obsiahnutých v § 266 ObchZ je možné určiť obsah právneho úkonu a zároveň ňou ale nie je prípustné meniť obsah právneho úkonu (Ovečková, O. a kol.: Obchodný zákonník. Veľký komentár. Zväzok II, Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, str. 86). Dovolateľka zdôraznila, že ustanovenie § 266 OBZ má kogentnú povahu. Zároveň je podľa jej názoru zrejmé, že odvolací súd interpretáciou vyššie uvedených úkonov zmenil ich jasný význam a obsah, ktorý jednoznačne smeruje k účinnosti celej Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 od 1. januára 2015. S poukazom na to, že pri interpretácii zmlúv nie je možné zobrať do úvahy iba vôľu jednej zmluvnej strany a ignorovať vôľu druhej strany, dovolateľka namietala, že v čase návrhu a uzavretia Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 nevedela a ani nemala dôvod vedieť, že spoločnosť VSD a žalovaná v skutočnosti nechceli celú uvedenú zmluvu uzavrieť a plniť už od 1. januára 2015, teda pre rok 2015.

22. Ďalej dovolateľka poukázala tiež na oznámenie spoločnosti VSD zo dňa 28. novembra 2014 (teda po 15. auguste 2014) adresované ÚRSO (na jeho žiadosť), v ktorom ju identifikovala ako takého výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov, ktorý si voči nej pre rok 2015 splnil oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a v ktorom VSD aj vyčíslila konkrétne plánované náklady na podporu pre žalobkyňu na rok 2015. Až následne VSD zaslala na ÚRSO údaje pre evidenčné účely, v ktorých zmenila kvalifikáciu žalobkyne na subjekt, ktorý jej (údajne) neoznámil uplatnenie podpory na rok 2015. Spoločnosťou VSD zaslané údaje pritom ÚRSO (a ani iný subjekt) nepreveroval a iba z nich vychádzal pri zostavovaní zoznamov v roku 2015 a 2016, ktoré sa týkali aj predošlého roka 2014. Súd prvej inštancie uvedenú argumentáciu ponechal bez akéhokoľvek odôvodnenia, zatiaľ čo odvolací súd uviedol, že vzhľadom k protichodným dôkazom predloženým stranami vychádzal z cenového konania ÚRSO podľa § 14 ods. 11 a 12 zákona č. 250/2012 Z.z. v spojení s § 12 vyhlášky č. 18/2017 Z.z., kde došlo v roku 2017 ku korekcii skutočných nákladov za rok 2015 (rok $t + 2$), pričom v zozname za rok 2015 bol pri žalovanom uvedený údaj 0 MWh. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd zákonne konformným spôsobom nevysporiadal so zmenou postoja spoločnosti VSD, s poukazom na to, že k takejto zmene došlo až v závere roka 2014 a v evidentnej súvislosti s konaním o zmene tarify za prevádzkovanie systému (ďalej len „TPS“) pre rok 2015, kedy ÚRSO ponížil výšku oprávnene plánovaných nákladov na podporu obnoviteľných zdrojov energie (ďalej len „OZE“) pre rok 2015 všetkým prevádzkovateľom regionálnych distribučných sústav (vrátane VSD), ktorí by tak uvedený rozdiel museli znášať z vlastného; podľa názoru dovolateľky ide o logický motív pre zmenu postoja spoločnosti VSD.

23. Dovolateľka súdom oboch inštancií tiež vytýkala, že sa nevysporiadali s ňou tvrdeným presunom dôkazného bremena zo žalobkyne na žalovanú, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku uznania záväzku žalovanou. Namietala, že napadnuté rozhodnutie, a to ani v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie nijako nereaguje na jej argumentáciu, že žalovaná dňa 19. marca 2015 uhradila žalobkyni v lehote splatnosti celú sumu faktúry č. 5150022, ktorá bola vystavená 6. marca 2015 so splatnosťou 20. marca 2015 za elektrinu dodanú v mesiaci február 2015 v jej cene na straty podľa Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, čím došlo k uznaniu zvyšku dlhu žalovanou za celý rok 2015 v zmysle § 323

ods. 2 v spojení s § 407 ods. 3 OBZ, s dôsledkom presunu dôkazného bremena na žalovanú podľa § 191 CSP. Pokiaľ žalovaná ako dôvod pre upretie žalovaných nárokov prezentovala iba to, že tieto sú nedôvodné pre nespĺnenie povinnosti žalobkyne voči VSD podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore pre rok 2015, tak uvedené sa týka aj uhradenej faktúry za február 2015, a práve preto jej úhrada predstavovala zároveň uznanie zvyšku dlhu žalovanej pre celý rok 2015. Ďalej dovolateľka poukázala na svoju argumentáciu v konaní, že ak spoločnosť VSD počas platnosti a účinnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2013 a súčasne po 15. auguste 2014 doručila žalobkyni návrh Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 s navrhovanou účinnosťou od 1. januára 2015 a v sprievodnom liste z 10. októbra 2014 naliehala na skoré uzavretie zmluvy tak, aby všetky zmeny nastali už s touto účinnosťou a následne aj uzavrela Zmluvu o dodávke a doplatku 2015 s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou od 1. januára 2015 a sprievodným listom z 10. decembra 2014 žalobkyňu inštruovala k fakturácii ceny dodanej elektriny na straty práve pre rok 2015, potom uvedené listiny predstavujú právny úkon - uznanie záväzku spoločnosti VSD poskytovať žalobkyni povinnú podporu podľa zákona o podpore práve pre rok 2015. Záväzok spoločnosti VSD platiť žalobkyni za dodanú elektrinu jej cenu na straty vyplýval zo Zmluvy o dodávke a doplatku 2013, a to od jej uzavretia dňa 12. februára 2013 do budúca. Pokiaľ VSD postupovala tak, ako bolo uvedené vyššie a aj podľa odvolacieho súdu mali byť Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 realizované tie isté plnenia ako podľa Zmluvy o dodávke a doplatku 2013 iba s tým rozdielom, že časť plnenia mala byť zabezpečovaná žalovanou, potom návrh a aj uzavretie zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015 (spolu so sprievodnými listami) predstavujú jasné deklarovanie záväzku spoločnosti VSD poskytovať žalobkyni aj naďalej povinnú podporu, a to osobitne pre rok 2015. Záver odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie označila za rozporuplné, nelogické a odporujúce obsahu označených dokumentov, ako aj právnej úprave uznania záväzku podľa OBZ. Ďalšie námietky žalobkyne smerovali voči odseku 47 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd konštatoval, že žalobkyňou uvádzané dôkazy ani v časovej a vecnej súvislosti neboli spôsobilé preukázať jej tvrdenia, že si riadne a včas splnila zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a ani preniesť na žalovanú dôkazné bremeno o týchto tvrdeniach, respektíve že žalovaná účinne spochybnila správnosť a hodnovernosť obsahu žalobkyňou predložených dôkazov podľa § 151 CSP, čo malo za následok neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou. Podľa názoru dovolateľky je zrejmé, že odvolací súd tu nadviazal na svoje závery ohľadom spoľahlivosti evidencie podateľne činnej pre VSD o obsahu doručených zásielok a tiež o nepodstatnosti údajov, ktoré VSD dňa 28. novembra 2014 oznámila ÚRSO. Uvedené závery už namietala ako nálezite neodôvodnené, logicky rozporné, jednostranné až vyslovene špekulatívne, v dôsledku čoho neobstojí ani záver odvolacieho súdu uvedený v odseku 47 jeho odôvodnenia.

24. Napokon dovolateľka namietala tiež porušenie princípu rovnosti zbraní a porušenie práva na verejné prerokovanie veci ako dôsledok toho, že odvolací súd nenariadil na prejednanie jej odvolania pojednávanie. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podľa jej názoru vyplýva, že oba sudy pristupovali k argumentácii aj k dôkazným prostriedkom predloženým stranami sporu selektívne, keď do popredia kladli dôkazné prostriedky a argumentáciu v prospech žalovanej, pričom dôkazné prostriedky v prospech žalobkyne ani nehodnotili. Tento selektívny prístup sa prejavil v tom, že sudy oboch inštancií ignorovali existenciu uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 z 28. júna 2019, podľa ktorého bolo preukázané, že podateľňa činná pre VSD nefungovala takým spôsobom, ktorý by zaručoval zaevidovanie každého listinného dôkazu nachádzajúceho sa v jednej doručenej zásielke, ohľadom zásielky č. RP912125965SK dospeli k záveru, že jej obsah bol v záznamoch podateľne zaevidovaný správne a úplne, a to aj napriek tomu, že bol zaevidovaný aj príjem máp, hoci v skutočnosti išlo iba o jednu mapu, resp. snímku z katastrálnej mapy, vôbec sa nezaoberali argumentáciou žalobkyne o uznaní záväzku jeho čiastočným splnením, pristúpili k interpretácii Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 v rozpore s § 266 OBZ iba s ohľadom na údajnú, avšak neartikulovanú vôľu spoločnosti VSD a opomenuli sa dôsledne vysporiadať so zmenou v prístupe spoločnosti VSD pri notifikovaní informácii o žalobkyni na ÚRSO dňa 28. novembra 2014. Rovnako selektívny prístup sudy zvolili aj pri hodnotení dôkazov, keď na jednej strane pri zázname podateľne činnej pre VSD o obsahu doručenej poštovej zásielky nepripustili žiadnu pochybnosť o správnosti a úplnosti tohto záznamu a na strane druhej dôkazy v prospech žalobkyne spochybňovali nesprávnymi, nelogickými, hypotetickými, respektíve až vykonštruovanými úvahami a závermi. V súvislosti s

porušením svojho práva na verejné prejednanie veci dovolateľka poukázala na konkrétne dôkazy, ktoré predložila súdu prvej inštancie na preukázanie svojich tvrdení, a to: (i) svedeckú výpoveď pána E. G. obsiahnutú v zápisnici z 20. januára 2020 v konaní sp. zn. 29Cb/61/2016, (ii) žiadosť ÚRSO zo dňa 13. októbra 2014 adresovanú spoločnosti VSD a jej odpoveď zo dňa 28. novembra 2014, (iii) odpoveď ÚRSO zo 4. mája 2021 na infožiadosť právnej zástupkyne žalobkyne a (iv) cenové rozhodnutia ÚRSO č. 0045/2015/E, č. 0046/2015/E a č. 0047/2015/E z 23. decembra 2014 o zmene TPS na rok 2015. Vo vzťahu k týmto dôkazom namietala, že súd prvej inštancie nezavŕšil dokazovanie uvedenými listinami ich vyhodnotením, keď tieto nielen že nespomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia. Pritom z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v rozsudku uviesť, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich hodnotil. Ak súd k niektorým dôkazom neprihliadne, musí svoj postoj zdôvodniť, čo súd prvej inštancie zjavne neurobil. Nie je pritom možné (ako to robí napadnuté rozhodnutie) z opomenutia predmetných listinných dôkazov vyvodzovať, že súd prvej inštancie ich nespomenul práve preto, že tieto považoval za irelevantné. Podľa § 385 ods. 1 CSP platí, že na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. V odbornej literatúre sa uvádza názor, podľa ktorého odvolací súd musí zopakovať aj dôkazy súdom prvej inštancie opomenuté, ak sa súd prvej inštancie dopustil pochybenia pri hodnotení dôkazov podľa zásad uvedených v § 191 a k určitej skutočnosti vykonal síce niekoľko dôkazov, avšak hodnotil iba niektoré z nich a ostatné opomenul a nevysporiadal sa s nimi, napriek tomu, že by z nich mohli vyplývať iné skutkové zistenia, je odvolací súd povinný tieto dôkazy opomenuté prvoinštančným súdom vykonať sám (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.: Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2022, str. 1440).

25. K dovolaniu žalobkyne zaslala žalovaná písomné vyjadrenie s návrhom, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Poukázala na to, že dovolanie v predmete sporu nie je podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné z dôvodu, že napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy [§ 422 ods. 1 písm. a) CSP]. Zdôraznila, že podstatu dovolania tvorí námietka nedostatočnej polemiky nižších súdov s právnymi názormi žalobkyne, a teda odôvodnenie tohto dovolacieho dôvodu je v skutočnosti len modifikáciou námietok žalobkyne smerujúcich voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdmi nižšej inštancie, ktoré námietky však nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, R 24/2017). Odhliadnuc od skutočnosti, že nesúhlas žalobkyne s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej nedôvodnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia, má za to, že právne názory nižších súdov sú nielen vecne správne, ale aj dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Obdobne nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ani námietky dovolateľky voči nedostatočnému zisteniu skutkového (skutočného) stavu, nevykonaniu všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávnemu vyhodnoteniu niektorého dôkazu. Podľa jej názoru sú napadnuté rozsudky súdov nižšej inštancie dostatočne odôvodnené a je z nich zrejmé, akými úvahami sa súdy riadili a aké právne normy na zistený skutkový stav aplikovali. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, konštatujúc správnosť jeho dôvodov vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov. Je tiež zjavné, že odvolací súd nevyužil možnosť skráteného odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia a neobmedzil sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale v bodoch 39 až 68 odôvodnenia sa podrobne zaoberal jednotlivými odvolacími argumentami žalobkyne, na ktoré poskytol odpovede.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je možné určiť predmet sporu, ktorým bol nárok žalobkyne na podporu výroby elektriny z OZE podľa § 3 zákona o podpore v dotknutých mesiacoch roka 2015 a s tým súvisiace posudzovanie parciálnych právnych otázok. Pre predmet sporu rozhodujúcou otázkou bolo (tak, ako to konštatoval odvolací súd v bode 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku) posúdenie splnenia si zákonnej povinnosti žalobkyne v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobkyne, keďže jej nesplnenie by malo za následok, že žalobkyňa si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení uplatniť podporu za rok 2015. Nadväzujúc na správne vymedzenie merita daného sporu odvolací súd ďalej skúmal a vyhodnocoval okolnosti súvisiace s preukazovaním

splnenia zákonnej povinnosti žalobkyne podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, keď v bodoch 43 až 47 odôvodnenia sa zaoberal jednotlivým dôkaznými návrhmi žalobkyne, ktoré mali túto skutočnosť preukázať a ktoré boli zo strany súdu prvej inštancie aj vykonané. Dospel pritom k zhodnému záveru so súdom prvej inštancie o nesplnení povinnosti žalobkyňou podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore voči spoločnosti VSD. V bodoch 48. a 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa odvolací súd podrobne zaoberal argumentáciou žalobkyne ohľadom aplikácie § 18e ods. 1 zákona o podpore, pričom správne poukázal na to, že táto otázka už bola vyriešená Ústavným súdom SR (PL. ÚS 50/2015), a to tak, že ustanovenie § 18e ods. 1 nemá väzbu k § 4, ale má výlučne väzbu k § 3 zákona o podpore. V bode 50 odôvodnenia sa odvolací súd zaoberal argumentáciou strán sporu ohľadom dispozitívnosti či kogentnosti ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, pričom uvedenú otázku správne považoval za (z hľadiska predmetu sporu) irelevantnú, keďže strany sporu sa v Zmluve o dodávke a doplatku 2015 od dotknutých zákonných ustanovení neodchýlili. V bodoch 51 a 52 odôvodnenia sa odvolací súd vysporiadal s argumentáciou žalobkyne ohľadom údajného uznania záväzku zo strany žalobkyne, pričom správne konštatoval, že žalobkyňou uvádzané dokumenty nie sú uznaním záväzku žalovanej (a VSD) platiť cenu elektriny na straty v roku 2015, v dôsledku čoho je nenáležitá aj argumentácia žalobkyne o prenose dôkazného bremena na žalovanú (viď. právny názor NS SR v uznesení sp. zn. 7Cdo/285/2018 z 27. marca 2019, podľa ktorého ide v prípade nesprávneho posúdenia dôkazného bremena zo strany súdu o nesprávne právne posúdenie vecí, a nie o procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP). V ďalších bodoch odôvodnenia napadnutého rozsudku sa odvolací súd zaoberal tvrdenou potrebou použitia výkladových pravidiel podľa § 266 OBZ (bod 58), (ne)platnosťou Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 (bod 59), rozsudkom Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 10Cb/287/2014 (bod 60), zoznamami ÚRSO a spoločnosti VSD ohľadom výrobcov, ktorí si splnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a ktorí majú nárok na podporu podľa § 3 citovaného zákona v roku 2015 (bod 62). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal všetkými skutočnosťami a argumentmi žalobkyne, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie vo veci samej a následne správne uzavrel, že žalobkyňa splnenie svojej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nepreukázala. Práve aplikácia ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 zákona o podpore predstavuje základné materiálne východiskové meritum vecí, ktorým sa súdy oboch inštancií vo svojich rozhodnutiach nesporne zaoberali, pričom vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo zistené, že na strane žalobkyne podmienky pre poskytnutie podpory v žalovanom období splnené neboli, a preto konajúce súdy dospeli k zhodnému záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku. Pri hodnotení kvality súdneho rozhodnutia je podľa názoru žalovanej potrebné vychádzať najmä zo splnenia povinnosti súdu odôvodniť svoje rozhodnutie v kontexte aplikácie východiskovej právnej normy, k čomu v danom prípade jednoznačne došlo, keďže konajúce súdy sa zaoberali skúmaním existencie všetkých relevantných skutočností, ktoré predpokladá hypotéza právnej normy - § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a na ňu nadväzujúcej sankcie právnej normy - § 4 ods. 3 zákona o podpore, ktoré boli pre predmet sporu rozhodujúce. V časti V. vyjadrenia sa žalovaná následne podrobne zaoberala jednotlivými dovolacími námietkami žalobkyne.

27. K vyjadreniu žalovanej zaslala žalobkyňa vyjadrenie (dovolaciu repliku), v ktorom nesúhlasila s tvrdením žalovanej, že v predmetnej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Žalovaná svojvoľne a účelovo prekvalifikovala jej námietky uvedené v dovolaní na námietky smerujúce len k nesprávnemu právnemu posúdeniu vecí nerozlišujúc, v čom spočíva podstata dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP na rozdiel od dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP. Ona v dovolaní neprezentovala len akúsi polemiku s názormi odvolacieho súdu, resp. ich spochybňovanie, ale uviedla koherentnú argumentáciu k právnej aj skutkovej stránke sporu, ktorá nielen že viedla k úplne opačnému výsledku, než k akému dospeli súdy oboch inštancií, ale najmä tvrdila, že odvolací súd sa jej argumentáciou neaoberal buď vôbec, alebo úplne nedostatočne, nesprávne a arbitrárne, pričom svoje závery neodôvodnil takým spôsobom, aby dávali neprotirečivú, logicky konzistentnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty žalobkyne. Žalovanej tiež vytýkala, že pokiaľ vo vyjadrení odkazovala na judikatúru NS SR a Ústavného súdu SR, tak z tejto abstrahovala iba neúplné závery, dôkazom čoho je napríklad odkaz na nález č. k. III. US 439/2022-63 z 10. novembra 2012, v ktorom Ústavný súd SR uviedol nielen to, že nesprávne právne posúdenie vecí v rozhodnutí súdu nezakladá dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ale aj to, že iná je ale situácia, ak odôvodnenie nedosiahlo

hranicu ústavnej udržateľnosti, pretože účastník konania má právo dostať odpoveď hoci nie na všetky námietky, ale rozhodne na tie podstatné. Dovolateľka v tejto súvislosti poukázala aj na uznesenia NS SR sp. zn. 3Obdo/72/2019 z 20. novembra 2019 a sp. zn. 3Obdo/116/2019 z 24. júna 2020, v ktorých dovolací súd vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladi, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. Obdobne Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 196/2014 z 27. marca 2014 konštatoval, že o zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ide o interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

28. Dovolateľka nesúhlasila ani s vyjadrením žalovanej, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladajú námietky voči nedostatočnému zisteniu skutkového (skutočného) stavu, nevykonaniu všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávneho vyhodnoteniu niektorého dôkazu, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili súdy nižšej inštancie. Žalovanej vytýkala, že opätovne poukázala na niektoré čiastkové, t. j. neúplné závery rozhodnutí NS SR a namietala, že viazanosť dovolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) ešte neznamená, že dovolací súd nemôže posudzovať to, ako súdy nižšej inštancie vykonali dokazovanie a ako jeho výsledky vyhodnotili. Zdôraznila, že v podanom dovolaní nenamietala len akési nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne vyhodnotenie toho-ktorého dôkazu, ale že poukázala na to, že súd prvej inštancie opomenul celý rad vykonaných dôkazov v prospech žalobkyne, z ktorých niektoré ani len nevyhodnotil a tento svoj postup neodôvodnil, pričom selektívne a arbitrárne zobral do úvahy iba tvrdenia žalovanej podporené jediným dôkazom, a to záznamom podateľne činnnej pre VSD o obsahu doručenej zásielky č. RP912125965SK. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nevzal na zreteľ, že záznam podateľne ohľadom predmetnej zásielky uvádzal, že jej obsahom boli Žiadosť o stanovisko k projektu - Teplovod Kežmarok, PD + mapy, pričom v skutočnosti nešlo o žiadne mapy, ale iba o jednu snímku z katastrálnej mapy so zakreslenou situáciou. Odvolací súd zároveň hrubo dezinterpretoval svedeckú výpoveď pracovníčky podateľne, ktorá jasne uviedla, že k spresneniu evidencie obsahu prijatých zásielok došlo na pokyn zamestnávateľa až na konci roka 2014 a že dotedy (teda aj v čase doručenia spornej zásielky) podateľňa nemala formalizované pravidlá evidovania a spracovania zásielok, pričom pracovníčky podateľne pri dennom prijíme cca 500 až 600 kusov zásielok nerozpisovali všetko do detailov, ich úlohou nebolo posudzovať, čo je súčasťou toho-ktorého podania a v prípade zásielok, ktoré obsahovali viaceré podania, resp. dokumenty ani nemali právo, aby prerozdeľovali veci, ktoré boli obsahom obálky s tým, že pri evidovaní oznámení o uplatnení podpory doručených v roku 2014 sa týmto v podateľni nijak extra nevenovali. Pravidlám právnej aj formálnej logiky odporuje hodnotiaci záver o tom, že aj keď podateľňa neevidovala správne a presne obsah prijatých zásielok, tak to ešte nedokazuje, že sa tak stalo aj v prípade spornej zásielky, pretože pravdivosť výnimky zo všeobecne platného stavu nemožno dokazovať prostredníctvom dôkazu, ktorý je nepravdivý (tu konkrétne nepresný záznam podateľne o obsahu prijatej zásielky). Napriek vyššie uvedenému napadnuté rozhodnutie dospelo k záveru, že z evidencie prijatej pošty VSD z 8.7.2014 bolo jednoznačne preukázané, že obsahom zásielky č. RP912125965SK bola iba žiadosť o vydanie stanoviska k projektu - Teplovod Kežmarok, PD a mapy, teda predmetná zásielka neobsahovala oznámenie o uplatnení podpory žalobcom na rok 2015. V nadväznosti na takýto záver o jednoznačnosti spomenutého dôkazu potom odvolací súd hodnotil aj všetky ostatné dôkazy svedčiace v prospech žalobkyne v ich vzájomných súvislostiach.

29. Napokon dovolateľka nesúhlasila ani s vyjadrením žalovanej, že napadnuté rozsudky súdov nižšej inštancie sú dostatočne odôvodnené a je z nich zrejmé, akými úvahami sa súdy nižšej inštancie riadili a aké normy aplikovali na zistený skutkový stav a že prípadné nedostatočné odôvodnenie bez ďalšieho nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Namietala, že žalovaná odkazuje na už prekonanú judikatúru a nezohľadňuje aktuálny judikátorný vývoj, najmä pokiaľ ide o neaktuálnosť zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016. V tejto súvislosti

poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 314/2020, II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 108/2022, I. ÚS 68/2022 a najmä najaktuálnejší nález č. k. I. ÚS 145/2023-38 z 26. júna 2023. Pokiaľ žalovaná v časti IV. svojho vyjadrenia rekapitulovala jednotlivé závery odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa bezvýhradne stotožnila a následne uviedla, že za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, podľa názoru žalobkyne sa jedná o nesprávnu argumentáciu s poukazom na to, že v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyňa uviedla a presne identifikovala celý rad podstatných argumentov, ktoré priamo viedli k opačnému výsledku rozhodovania, než k akému dospeli súdy oboch inštancií. Na niektoré z týchto argumentov súdy neodpovedali vôbec, pričom svoj prístup nijako nezdôvodnili [napr. predmet, rozsah a účel právnej úpravy zákona o podpore, ktorý predurčuje interpretáciu a aplikáciu ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 zákona o podpore, existencia uznania zvyšku dlhu v zmysle § 323 ods. 2 v spojení s § 407 ods. 3 OBZ s následkami podľa § 192 CSP] a na iné neodpovedali vecne správnym, dostatočným, logicky konzistentným a presvedčivým spôsobom tak, aby tento zodpovedal aj tomu, čo nepochybne vyplývalo z vykonaných dôkazov (napr. otázka dôkazného bremena vrátane existencie uznania záväzku, podstatnej časovej ale aj vecnej a kauzálnej súvislosti, zmarenia možnosti uniesť dôkazné bremeno a s tým spojeného prenosu dôkazného bremena na žalovanú, otázka prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore). V ostatnej časti svojho vyjadrenia dovolateľka zopakovala tie argumenty, ktoré podrobne uviedla už vo svojom dovolaní, na ktorom zotrvala v celom rozsahu.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

31. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

32. Dovolaťka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom súdom oboch inštancií vytýkala nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí, v rámci ktorých žalobkyni neposkytli špecifickú odpoveď na ňou nastolené skutkové a právne otázky, ktoré ona považovala (pre rozhodnutie sporu) za rozhodujúce (resp. kľúčové) a osobitne odvolaciemu súdu vytýkala nevysporiadanie sa, prípadne nedostatočné vysporiadanie sa (a z toho prameniaca nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia) s jej argumentmi, ktoré uviedla v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Skutkové a právne závery konajúcich súdov podrobila kritike, označiac ich za nesprávne, nelogické, protirečivé, nepresvedčivo a nedostatočne vyargumentované vo väzbe na ňou tvrdený skutkový a právny stav a predložené dôkazy. Namietala tiež, že súdy selektívne hodnotili vykonané dôkazy výlučne v prospech žalovanej a že odvolací súd bol povinný na prejednanie jej odvolania nariadiť pojednávanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nevyhodnotil niektoré ním vykonané dôkazy, ktoré navrhla žalobkyňa.

33. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f) CSP sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a iné.

35. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho konania, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

36. Dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu Ústavný súd SR konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama o sebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru.

37. Dovolací súd ďalej poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, ktorý v bodoch 38 a 39 odôvodnenia uviedol, že pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napr. aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku svoj odraz aj v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry ESLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu.

38. Pokiaľ ide o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR z 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (R 2/2016), Ústavný súd SR vo svojich novších rozhodnutiach (napr. sp. zn. IV. ÚS 338/2023) zdôrazňuje, že judikát najvyššieho súdu mal svoje opodstatnenie v čase svojho prijatia, keďže vychádzal z právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorá rozlišovala medzi vadou zmätočnosti a tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Toto rozlišovanie v súčasnej právnej úprave už nerezonuje, keďže Civilný sporový poriadok už nepozná „inú vadu konania“ ako dovolací dôvod. Súčasná právna úprava v § 420 písm. f) CSP upravuje tento dôvod zmätočnosti inak a posun v jeho vnímaní bol zo strany ústavného súdu naznačený už v nálezoch sp. zn. II. ÚS 559/2018 z 13. marca 2020 a sp. zn. IV. ÚS 314/2020 z 1. júla 2020 (publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 69/2020). Podľa nálezu sp. zn. IV. ÚS 314/2020 z 1. júla 2020 aktuálnosť stanoviska prijatého občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 2/2016 po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie „inej vady konania“ z tejto kategórie podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa označeného ustanovenia.

39. Požiadavka riadneho odôvodnenia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

40. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí spĺňať určité obsahové požiadavky vymedzené ustanovením § 393 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa § 387 ods. 3 CSP sa odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

41. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Aj odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preukázané len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podal zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil/nepodriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s kľúčovými tvrdeniami a argumentmi, uvedenými v odvolaní (sp. zn. III. ÚS 314/2018, sp. zn. II. ÚS 120/2020).

42. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vyššie uvedené požiadavky spĺňa, keďže odvolací súd sa vo svojom potvrdzujúcom rozsudku neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP), ale na zdôraznenie správnosti doplnil aj ďalšie dôvody a zároveň sa vysporiadal aj s (podľa jeho názoru) kľúčovými tvrdeniami a argumentmi, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Pokiaľ aj niektorým argumentom odvolateľky venoval viac pozornosti [konkrétne sa to týka interpretácie príslušných ustanovení zákona o podpore a skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadom ne/splnenia oznamovacej povinnosti žalobkyne podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore], zatiaľ čo inými sa zaoberal len stručne, tak to nesvedčí o svojvôli, či nedostatku nestrannosti odvolacieho súdu, ale len o tom, že odvolací súd a dovolateľka majú iný názor na to, čo bolo pre rozhodnutie predmetného sporu rozhodujúce.

43. Je zrejmé, že odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore za nespĺnenie notifikačnej (oznamovacej) povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, zavedená novelou, uskutočnenou zákonom č. 218/2013 Z. z., sa na ňu (ani teoreticky) nevzťahovala, pretože jej zariadenie na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky pred nadobudnutím účinnosti tejto novely (t. j. pred 1. januárom 2014). Odvolací súd svoj záver riadne odôvodnil v odsekoch 48 a 49 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde podal výklad ustanovení § 4 ods. 2 písm.

c) v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) a c) a § 4 ods. 3 zákona o podpore (v znení účinnom od 1. januára 2014), ako aj prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore (k úpravám účinným od 1. januára 2014), ktoré ustanovenie interpretoval celkom jednoznačne tak, že výrobcovi elektriny, ktorého zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov (t. j. účinných do 31. decembra 2013) len podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou, čím sa - podľa názoru odvolacieho súdu - rozumejú iba podmienky podpory upravené v § 3 zákona o podpore, a nie aj práva a povinnosti výrobcu elektriny upravené v § 4 citovaného zákona. Vychádzajúc zo záverov nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22. marca 2017 odvolací súd poukázal na to, že zavedenie sankcie upravenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) je príkladom tzv. nepravnej retroaktivity (teda situácie, kedy nová právna úprava, uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv - poznámka dovolacieho súdu) a že aj sám Ústavný súd SR v predmetnom náleze v súvislosti s ustanoveniami § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona o podpore „hovoril“ výhradne o povinnostiach výrobcov elektriny z OZE, a nie o podmienkach podpory. V citovanom náleze sa tiež konštatovalo, že mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné žiadne ďalšie rozhodnutia, vzhľadom na to, že ide o reguláciu súkromnoprávných vzťahov. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na odseky 55, 56 a 57 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých odvolací súd (o. i.) uviedol, že žalobkyňa právo na podporu (deklarované Zmluvou o dodávke a doplatku 2015) má, avšak vzhľadom na nesplnenie povinnosti uvedenej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore si ju (t. j. podporu) nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a v ňom koncipovaná oznamovacia povinnosť je - podľa názoru odvolacieho súdu - potrebné interpretovať tak, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje (vôľa) a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok. Správnosť vyššie uvedených právnych záverov dovolací súd - v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f) CSP - síce nebol oprávnený skúmať, s istotou však možno vylúčiť, že by odvolací súd svoj právny názor odôvodnil nedostatočne, nelogicky, protirečivo, či arbitrárne v tom zmysle, že by išlo o takú interpretáciu a aplikáciu dotknutej právnej normy, ktorá by zásadným spôsobom popierala význam a účel aplikovanej právnej normy.

44. Uvedenou argumentáciou sa odvolací súd zároveň vysporiadal s tvrdením žalobkyne, že vzhľadom k časovým a vecným okolnostiam návrhu spoločnosti VSD na uzavretie Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 zo dňa 10.10.2014 (t. j. po 15.8.2014) a aj jej následného uzavretia dňa 9.12.2014 (t. j. opäť po 15.8.2014) s jej celou a bezvýhradne navrhnutou a aj dohodnutou účinnosťou už od 1.1.2015, je žalovaným tvrdené údajné nesplnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE právne irelevantné. Odvolací súd v odseku 50 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že z obsahu predmetnej zmluvy (a ani zo vzájomnej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany upravili vzájomné práva a povinnosti odlišne oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore, prípadne že by účinky tohto zákonného ustanovenia vylúčili, v dôsledku čoho je potom bez právneho významu aj akákoľvek polemika sporových strán o kogentnej alebo dispozitívnej povahe, resp. možnosti odchýlenia sa od ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore. Odvolací súd výslovne konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaného a VSD bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Žalobkyňa nepresvedčila odvolací súd ani o tom, že ak by spoločnosť VSD vedela o nesplnení jej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore v lehote do 15. augusta 2014 (pričom opak je pravdou), tak by žalobkyňa už po tomto termíne nenavrhol uzavretie novej zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015, ale až na rok 2016. K uvedenému odvolací poznamenal, že zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu na to, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolací súd tiež odmietol úvahu žalobkyne, že samotná Zmluva o dodávke a doplatku 2015 v spojení aj so sprievodnými listami z 10. októbra 2014 a 10. decembra 2014 by mohla predstavovať dôkaz o splnení povinnosti žalobkyňou. Za preukázané nepovažoval ani to, že bez ohľadu na splnenie či nesplnenie povinnosti žalobkyňou, tu bola vôľa spoločnosti VSD (prejavená konkludentne) túto podporu žalobkyňa pre rok 2015 poskytnúť (viď odseky 51 až 56 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd v tejto súvislosti (v odseku 50 odôvodnenia) poukázal tiež na to, že z vlastnej rozhodovacej

činnosti mu je známe, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany VSD dochádzalo v roku 2014 celoplošne so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez ohľadu na to, či si splnili povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore s účinkami pre rok 2015, s poukazom na to, že uvedenou zmluvou sa malo regulovať celé obdobie podpory a nielen jeho jeden rok. Všetky tieto argumenty poskytujú - podľa názoru dovolacieho súdu - špecifickú odpoveď na argumenty a námietky, ktoré žalobkyňa uplatnila či už v konaní pred súdom prvej inštancie alebo v podanom odvolaní a dovolací súd na nich nevidí nič nelogické, protirečivé a ani zjavne svojvoľné.

45. Za postačujúce z hľadiska ochrany práv žalobkyne považuje dovolací súd aj vysporiadanie sa s námietkou týkajúcou sa rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/287/2014-471 z 21. novembra 2017, ku ktorej odvolací súd uviedol „len“, že nejde o rozhodnutie vyšších súdnych autorít, ktoré by mohlo založiť ustálenú rozhodovaciu prax a že spor, v ktorom bolo vydané, sa netýkal totožnej zmluvnej dokumentácie a nešlo o obdobný spor po skutkovej a právnej stránke. Ani jedno z uvedených konštatovaní odvolacieho súdu nie je nepravdivé, keď za najvyššie súdne autority (v zmysle článku 2 ods. 2 Základných princípov CSP) nemožno považovať okresné, či mestské súdy a ani krajské súdy. Zároveň označené rozhodnutie skutočne neriešilo skutkovo a právne obdobnú vec, keď sa najmä vôbec neaplikovalo ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore v znení účinnom od 1. januára 2014, pričom podstata tohto sporu sa týkala inej (z časového hľadiska skoršej) novely zákona o podpore, uskutočnenej zákonom č. 30/2013 Z. z., ktorou sa s účinnosťou od 1. marca 2013 novelizovalo znenie ustanovení § 3 ods. 1 písm. b) a § 4 ods. 1 písm. d) takým spôsobom, že nebolo zrejmé (respektíve bolo sporné), či právo na podporu má aj taký výrobca elektriny, ktorého zariadenie nie je pripojené do regionálnej distribučnej sústavy priamo, ale len sprostredkované, prostredníctvom miestnej distribučnej sústavy. Rovnako za dostatočné považuje dovolací súd aj vysporiadanie sa odvolacieho súdu s argumentáciou žalobkyne o prípadnej (čiastočnej) neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015, či o potrebe interpretovať predmetnú zmluvu podľa výkladových pravidiel uvedených v § 266 OBZ, a to v nadväznosti na jej argumentáciu, že upretie žalovaných nárokov by za daného stavu mohlo byť založené iba na konštatovaní (čiastočnej) absolútnej alebo relatívnej neplatnosti Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pre rok 2015 (t. j. s účinnosťou od 1. januára 2015). Ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd nepovažoval za preukázané, že by v danom prípade existovala (konkludentne prejavená) vôľa spoločnosti VSD poskytovať žalobkyni podporu bez ohľadu na (ne)splnenie jej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a ani to, že by tu boli nejaké nejasnosti ohľadom textu predmetnej zmluvy, ktoré by bolo potrebné odstraňovať výkladom.

46. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že ňou označené listiny (návrh zmluvy a samotná Zmluva o dodávke a doplatku 2015 spolu so sprievodnými listami z 10. októbra 2014 a 10. decembra 2014) predstavujú uznanie záväzku spoločnosti VSD poskytovať žalobkyni podporu (vyplývajúcu už zo Zmluvy o dodávke a doplatku 2013) osobitne pre rok 2015, odvolací súd v odseku 53 odôvodnenia poukázal na to, že síce právny úkon uznania záväzku môže byť súčasťou aj iných právnych úkonov dlžníka, avšak pre jeho platnosť sa vyžaduje splnenie zákonných podmienok v zmysle § 323 ods. 1 OBZ, a to, že uznanie musí byť písomné, adresované veriteľovi a záväzok musí byť určený jednoznačne (bez špeciálnych požiadaviek na jeho určitosť). Keďže žalobkyňou uvádzané dokumenty tieto náležitosti nespĺňajú, a teda nie sú uznaním záväzku žalovanej a VSD platí cenu elektriny na straty v roku 2015, je nenáležitá aj jej argumentácia o prenose dôkazného bremena na žalovanú. Takúto odpoveď odvolacieho súdu považuje dovolací súd za dostatočne jasnú a zrozumiteľnú a nestotožňuje sa s výhradami dovolateľky, že ide o odôvodnenie rozporuplné, nelogické a odporujúce obsahu zmieňovaných dokumentov, ako aj právnej úprave uznania záväzku podľa OBZ. Je pravdou, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí nezaberal tvrdenou čiastočnou úhradou žalovanej pohľadávky a v súvislosti s tým ani prípadnou aplikáciou ustanovenia § 407 ods. 3 OBZ a pravdou je aj to, že žalobkyňa v odvolaní opakovane poukázala na to, že žalovaná dňa 19. marca 2015 uhradila žalobkyni v lehote splatnosti celú sumu faktúry č. 5150022 (ktorá bola vystavená dňa 6. marca 2015 so splatnosťou dňa 20. marca 2015), ktorou faktúrou žalobkyňa fakturovala žalovanej dodávku elektriny do distribučnej sústavy na straty za mesiac február 2015 podľa Zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Žalobkyňa v tejto súvislosti argumentovala, že pokiaľ žalovaná netvrdila iný dôvod, pre ktorý žalobkyni uprela žalované nároky [ako ten, že pre nesplnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore jej na ne v roku 2015 nevznikol nárok], tak sa to týka aj

spomenutej faktúry za mesiac február 2015, a preto jej úhrada predstavuje zároveň uznanie zvyšku dlhu za celý rok 2015 v zmysle § 323 ods. 2 v spojení s § 407 ods. 3 OBZ. Odvolací súd sa uvedenou argumentáciou zaoberať mal (obzvlášť, keď sa zaoberal inými žalobkyňou tvrdenými dôvodmi, pre ktoré malo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovanú), avšak tento nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd nehodnotí ako taký, ktorý by zakladal tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Hoci skutočnosť úhrady faktúry č. 5150022 dňa 19. marca 2015 nebola medzi stranami sporná (poukázala na ňu samotná žalovaná v odôvodnení odporu proti vydanému platobnému rozkazu), žalovaná uhradila celú faktúrovanú sumu (a nie len jej časť), takže je otázne, či vôbec možno uvažovať o tom, že by išlo o čiastočnú úhradu záväzku tak, ako to má na mysli ustanovenie § 407 ods. 3 OBZ. Zároveň len čiastočné plnenie záväzku dlžníkom nestačí na to, aby nastali účinky predpokladané ustanovením § 407 ods. 3 OBZ, ale je potrebné, aby poskytnutie čiastočného plnenia bolo uskutočnené takým spôsobom, že z konkrétnych okolností prípadu možno vyvodíť, že dlžník čiastočným plnením uznal aj zvyšnú časť záväzku. Okolnosti prejednávanej veci, na ktoré v rámci svojho procesného útoku poukazovala žalobkyňa, pritom odvolací súd hodnotil jednoznačne tak, že z nich nevyplývalo splnenie povinnosti žalobkyne podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, potrebné pre vznik nároku na podporu v roku 2015, ako ani vôľa spoločnosti VSD alebo žalovanej poskytovať žalobkyni podporu pre rok 2015 bez ohľadu na splnenie predmetnej zákonnej povinnosti.

47. Ďalšie námietky dovolateľky sa týkali skutkových zistení súdu prvej inštancie, z ktorých vychádzal aj súd odvolací. S poukazom na závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 90/2015 z 1. decembra 2015 dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala selektívny prístup pri výbere a hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré odvolací súd podľa jej názoru hodnotil jednostranne, výhradne v prospech žalovanej.

48. Dovolací súd v prvom rade poukazuje na to, že nie je akousi „tretou inštanciou“ ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo a nie je ani tzv. skutkovým súdom. NS SR vo svojich rozhodnutiach opakovane judikuje, že v dovolaní namietaná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení súdov oboch inštancií nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu bola považovaná za vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní aj dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany sporu. NS SR v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistených urobených súdmi prvej a druhej (odvolacej) inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V civilnom sporovom konaní majú strany sporu právo označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

49. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu [a zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP] v zásade nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a podobne), prípadne svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle konajúcich súdov prijaté skutkové závery,

ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O taký prípad sa - podľa názoru dovolacieho súdu - v predmetnej veci nejedná. Odvolací súd pri hodnotení dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vychádzal z predpokladu, že dôkazné bremeno preukázať pre rozhodnutie danej veci rozhodujúcu skutočnosť [splnenie zákonnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore žalobkyňou v lehote do 15. augusta 2014], zaťažovalo žalobkyňu, keď zároveň ako nedôvodnú posúdil argumentáciu o presune dôkazného bremena zo žalobkyne na žalovanú. Domnelá jednostrannosť pri hodnotení vykonaných dôkazov teda pramení zo skutočnosti, že - podľa názoru dovolacieho súdu - to bola práve žalobkyňa, kto bol povinný preukázať svoje tvrdenie, že si predmetnú oznamovaciu povinnosť splnila dorúčením riadne vyplneného vzorového formulára, tvoriaceho súčasť doporučenej poštovej zásielky č. RP912125965SK, ktorá bola odoslaná dňa 4. júla 2014 a dňa 8. júla 2014 bola doručená spoločnosti VSD. Žalobkyňa svoje tvrdenia nepreukázala, pričom odvolací súd úvahy, na základe ktorých dospel k uvedenému záveru, objasnil v odsekoch 45 až 47 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Na uvedených záveroch dovolací súd opäť nevidí nič rozporuplné, nelogické či svojvoľné. Pokiaľ ide o údajné jednostranné hodnotenie vykonaných dôkazov výlučne v prospech žalovanej, v súlade s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou (na ktorú vo svojom rozhodnutí poukázal súd prvej inštancie), podľa ktorej nemožno preukazovať neexistujúce skutočnosti (v danom prípade nesplnenie oznamovacej povinnosti žalobkyňou), žalovanej v zásade stačilo len tvrdiť, že súčasťou obsahu doručenej zásielky nebolo aj oznámenie žalobkyne o skutočnostiach podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Žalovaná však v konaní predložila listinné dôkazy, ktorými preukazovala, že obsahom zásielky bola iba žiadosť o vydanie stanoviska k projektu - Teplovod Kežmarok, PD (projektová dokumentácia) a mapy. Uvedené odvolací súd hodnotil ako účinné spochybnenie správnosti a hodnovernosti prostriedkov procesného útoku žalobkyne v zmysle § 151 CSP a zároveň sa vysporiadal aj s argumentáciou žalobkyne, ktorou spochybňovala správnosť a hodnovernosť záznamov evidencie podateľne činnejšej v tom čase pre spoločnosť VSD, keď konštatoval, že tvrdenie žalobkyne, že podateľňa VSD nezaznamenala celý obsah zásielky, bez jeho preukázania žalobkyňou neobstojí. Z uvedeného - podľa názoru dovolacieho súdu - nevyplýva dovolateľkou tvrdený selektívny prístup odvolacieho súdu, v rámci ktorého by sa tento zameriaval (výhradne alebo prevažne) len na dôkazy svedčiace v prospech žalovanej, opomínajúc pritom skutočnosti argumentované žalobkyňou.

50. S problematikou dokazovania súvisí aj ďalšia námietka dovolateľky, podľa ktorej bol odvolací súd povinný na prejednanie jej odvolania nariadiť pojednávanie, pretože súd prvej inštancie niektoré ňou navrhované dôkazy síce vykonal, ale ich nehodnotil. Odvolací súd sa k uvedenému vyjadril v odsekoch 43 a 44 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorých uviedol, že súd prvej inštancie dôkaz listinami, ktoré obsahujú svedecké výpovede E. H. a S. G. nehodnotil preto, lebo skutočnosti z neho vyplývajúce nepovažoval za relevantné, a teda z neho nevyvodil žiadne skutkové zistenia. Odvolací súd pritom neopakoval dokazovanie týmito listinami, keďže obsah takýchto listín sa ich prečítaním v odvolacom konaní nemení. Dovolací súd poukazuje na to, že nariadenie odvolacieho pojednávania je v zásade fakultatívne, t. j. ponechané na úvahu odvolacieho súdu, a to až na výnimky uvedené v ustanovení § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať v spojení s § 384 CSP, ktorý upravuje dokazovanie na odvolacom súde, teda situácie, kedy je odvolací súd povinný (v potrebnom rozsahu) zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie alebo kedy môže doplniť dokazovanie vykonaním takých dôkazov, ktoré súd prvej inštancie nevykonal, a to za podmienok uvedených v odsekoch 2 a 3 citovaného ustanovenia. Okrem toho odvolací súd môže vykonať dokazovanie aj vtedy, ak je to potrebné na zistenie procesných podmienok (§ 384 ods. 4 CSP). Podľa názoru dovolateľky malo ísť v danom prípade o situáciu, kedy bol odvolací súd povinný zopakovať niektoré dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, a to preto, že súd prvej inštancie tieto síce vykonal, ale ich nehodnotil, keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia ich vôbec nespomenul, a teda nielen že neuviedol, čo z nich podľa jeho názoru vyplývalo či nevyplývalo, ale ani to, či boli alebo neboli relevantné a prečo. Dovolací súd súhlasí s výhradou dovolateľky, že skutočnosť, že súd prvej inštancie sa uvedenými dôkazmi v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne nezaoberal, ešte nemusí znamenať, že ich považoval (pre rozhodnutie veci) za irelevantné, nestotožnil sa však s názorom, že by malo ísť o vadu dokazovania a ani s názorom, že odvolací súd mal dokazovanie predmetnými listinnými dôkazmi zopakovať na (odvolacom) pojednávaní.

51. Nevysporiadanie sa s dôkazmi, ktoré na preukázanie svojich tvrdení predložila alebo označila niektorá zo strán sporu a ktoré súd prvej inštancie vykonal, predstavuje - podľa názoru dovolacieho súdu - vadu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd mal v prípade zistenia takej vady (ktorá bola v odvolaní výslovne namietaná) na výber z dvoch možností, a to buď rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť [ak by dospel k záveru, že dosahuje intenzitu vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP] a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (a nové rozhodnutie), alebo predmetnú vadu odstrániť v odvolacom konaní. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd uskutočnil vyhodnotenie svedeckých výpovedí, ktoré žalobkyňa predložila v podobe listinných dôkazov (zápisník o výsluchoch svedkov, ktoré boli vykonané v iných súdnych konaniach) a svoje závery vysvetlil v odseku 45 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Týmto - podľa názoru dovolacieho súdu - odstránil predmetnú vadu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a zároveň nezaťažil rovnakou vadou svoje (odvolacie) konanie. Dovolací súd tiež poukazuje na to, že ustanovenie § 384 ods. 2 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť zopakovať dokazovanie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako sa to stalo aj v posudzovanom prípade, tak povinnosť zopakovať dokazovanie v zmysle citovaného ustanovenia nemá. Tým, že odvolací súd dospel k záveru, že listinné dôkazy predložené žalobkyňou ňou tvrdené skutočnosti nepreukazujú, sa nijako neodklonil od skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktorý predmetné dôkazy nehodnotil. Okrem toho opakovanie dokazovania v konaní pred odvolacím súdom súvisí s princípmi priamosti a ústnosti civilného sporového konania a má praktický význam najmä pri takých dôkazoch, u ktorých môžu vzniknúť pochybnosti o ich hodnovernosti, či spoľahlivosti (typicky výsluchy svedkov). Ide teda hlavne o to, aby odvolací súd zopakovaním príslušného dôkazu si mohol vytvoriť vlastný názor na jeho vierohodnosť a zároveň, aby strany sporu mali možnosť sa aktívne zapojiť do procesu dokazovania (napr. konfrontovať vyslúchané osoby s ich výpoveďou pred súdom prvej inštancie a pod.). Keďže v posudzovanom prípade sa jednalo o dôkaz listinami (keď ani súd prvej inštancie svedkov nevypočúval, ale mu boli predložené len zápisnice o ich výsluchoch z iných konaní) a navyše takými, ktoré boli stranám sporu dobre známe, pretože sa k ich obsahu vyjadrovali už v konaní pred súdom prvej inštancie (o čom svedčí aj odôvodnenie prvoinstančného rozsudku), tak zopakovanie týchto dôkazov pred odvolacím súdom by skutočne malo len podobu prečítania ich obsahu na odvolacom pojednávaní, pričom strany sporu by s najväčšou pravdepodobnosťou zotrvali na svojich argumentoch. Pokiaľ preto odvolací súd v posudzovanom prípade nenariadil odvolacie pojednávanie, ale vyššie zmienené dôkazy hodnotil v rámci odvolacieho prieskumu „od stola“, podľa názoru dovolacieho súdu tým negatívne nezasiahol do procesných práv žalobkyne v zmysle znemožnenia ich realizácie v odvolacom konaní.

52. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože zo strany odvolacieho súdu nedošlo k vade zmätočnosti takej intenzity v zmysle citovaného ustanovenia, ktorá by zakladala porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. S poukazom na uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

53. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.